

* خلوت گزینی پیامبر صلی الله علیه و سلم در غار حرا و آمادگی دریافت وحی

یکی از عادت های اعراب قبل از اسلام این بود که حکیمان و فرزنانگان یا کسانی که به تأمل و اندیشه می پرداختند مدت زمانی را در جایی آرام ، از مردم دور می ماندند و با خود خلوت می کردند تا به هدایت و راستی دست یابند. چون سن محمد به چهل نزدیک شد ، تأملات و تفکرات سال های پیشین وی ، شکاف میان او و قومش را گسترده تر ساخت و در این دوران ، خلوت گزینی و گوشه گیری از مردم برایش جذاب و ارزشمند بود. مقداری آرد و آب با خود بر می داشت و راهی « غار حرا » می شد و در آنجا خلوت می گزید و چند شب را در آنجا با عبادت می گذراند . گاهی ده شب و گاهی بیشتر تا یک ماه به خلوت گزینی و عبادت در غار حرا مشغول می شد و سپس به خانه باز می گشت و دیری نمی گذشت که باز توشه اش را جمع می نمود تا به خلوت گزینی دیگری برود و به غار حرا بر می گشت و این چنین کار او ادامه داشت تا وحی بر او نازل گردید . این عزلت گزینی در واقع بخشی از تدبیر الهی در مورد آن حضرت بود تا وی را از سرگرمی های زمینی و غوغای زندگی و رنج های ناچیز و حقیر مردمان که حیاتشان را در خود گرفته ، دور بدارد و او را برای مسئولیت بزرگی که در انتظار اوست آماده سازد. پروردگار جهان پیش از اعطای رسالت، سه سال این عزلت و خلوت را برای پیامبر تقدیر فرمود . پیامبر یک ماه در این تنهایی سیر می کرد و با روح بیکران هستی خلوت کرده و درباره ی آنچه در ورای هستی نهان است ، تدبر و اندیشه می کرد تا به اذن پروردگار ، هنگام روبرویی با این حقیقت نهانی فرا رسد و زمینه حق پذیری و دریافت وحی و لیاقت تحمل بار مسئولیت پیامبری پیدا کند.

ادامه دارد ...